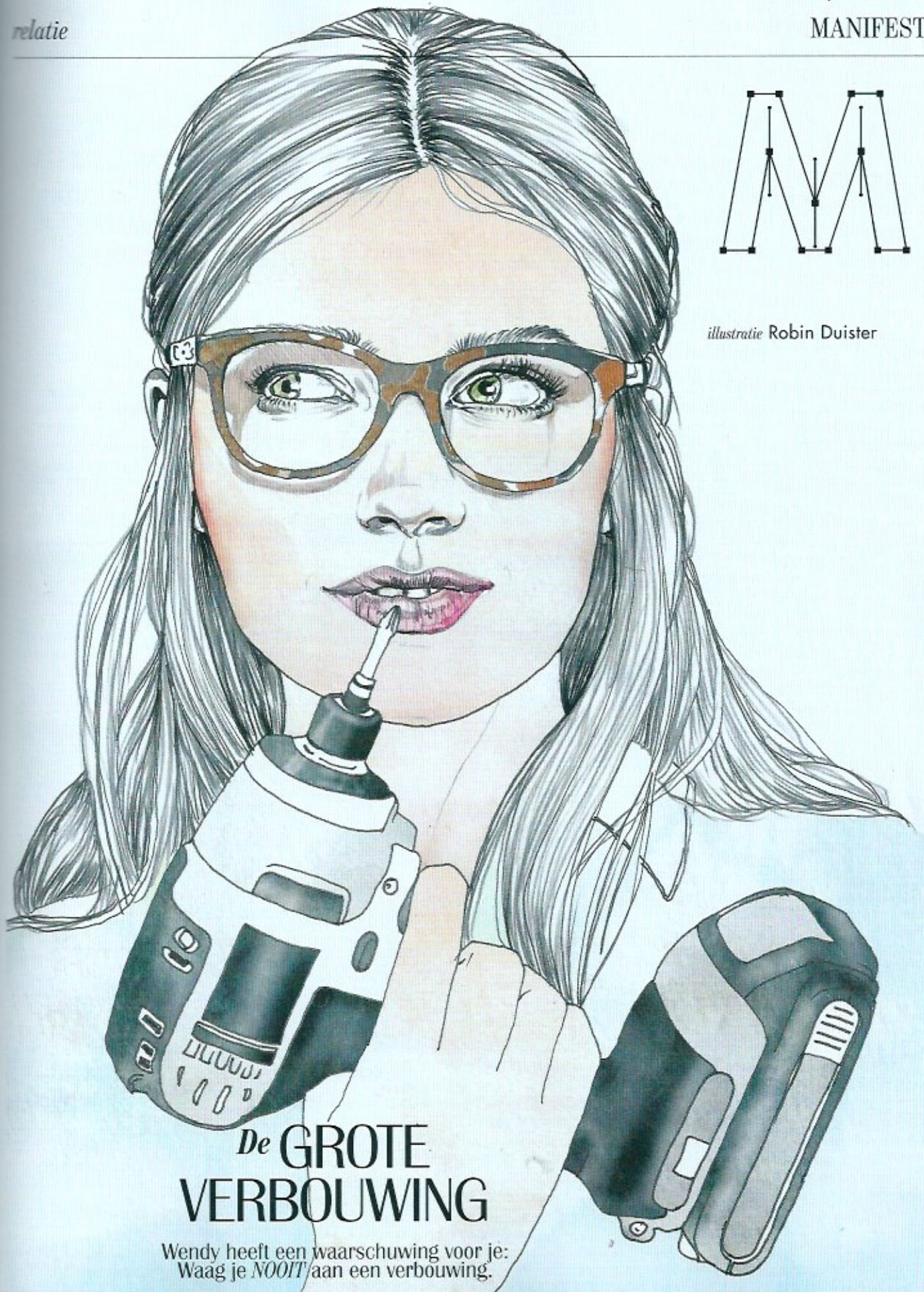




illustratie Robin Duister



# De GROTE VERBOUWING

Wendy heeft een waarschuwing voor je:  
Waag je **NOOIT** aan een verbouwing.

Mijn vriend en ik hebben een huis gekocht, een nieuwbouwwoning. En dat huis is onlangs opgeleverd. We moesten er twee jaar op wachten, maar goed, 'dan heb je ook wat', zo zei iedereen. Zo trots als twee apen met veertien lullen tekenden we dan ook voor de sleuteloverdracht. Om te concluderen dat je dan inderdaad 'wat hebt': ellende voorname. Zo'n nieuwbouwhuis is namelijk nog lang niet af. En dus zitten vriendlief en ik nu midden in een gigantische verbouwing, waardoor ik zo ongeveer iedere dag zijn hoofd van zijn romp af wil bijten.

Iedereen op aarde en z'n moeder waarschuwt je dat een verbouwing De Hel is, zelfs met een aannemer, en dat je vooral niet te strak moet plannen. Wat doet mijn vriend? Lekker strak plannen natuurlijk. Een week stuken, een week drogen, een week verven, daarna de vloer erin en verhuizen maar. De keuken plaatsen komt later wel – we kunnen toch Thuisbezorgd bestellen? Elk pleidooi van mijn kant om 'het een weekje ruimer' te nemen, werd resoluut van tafel geveegd.

Een aannemer is alleen geen aannemer als gemaakte afspraken ook daadwerkelijk nagekomen zouden worden en dus staan we nu elke dag na werktijd gefrustreerd in jurk en pak tussen het bouwstof om apparaten aan te zetten die het droogproces moeten versnellen. Ik meestal jankend. Hij meestal vloekend. De splinternieuwe houten trap zit onder het stukwerk, het plafond in de badkamer is nog steeds niet gedaan.

Omdat hij inmiddels begrijpt dat deze loeistrakke planning vermoedelijk problemen gaat opleveren, heeft hij besloten de taken op te pakken die de werklui laten liggen. Schoonmaken, om precies te zijn. En dus gaat hij met stoffer en blik bouwstof opvegen, omdat zelfs de stofzuiger oververhit raakt van deze situatie. Ik kan honderd keer zeggen



dat hij met al dat geveeg meer stof de lucht in helpt dan in de vuilniszak, maar krijg hem daar niet van overtuigd. Er zit zoveel bouwstof in zijn ogen dat hij de zinloosheid van zijn handelen niet meer ziet. Ik wacht geërgerd af tot hij klaar is, terwijl ik de Milky Ways van de stukadoors opeet. De stemming ligt zo ver onder nul dat we er niet eens om kunnen lachen als het brandalarm afgaat omdat er te veel stof door het huis heen dwarrelt.

Ook als we niet in het nieuwe huis zijn, is er gelazer. Dan praten we namelijk over het nieuwe huis, en vooral over hoe we het in gaan richten. In eerste instantie was het plan dat ik alles mocht bedenken en bepalen, maar dat hij wel een vetorecht had voor de dingen die hij echt niet wilde. Vriendlief zit alleen in zijn nee-fase en past zijn vetorecht overal op toe: van de kleur van de muur

## NIKS MIS MET BLIJVEN WONEN IN EEN HUURHUIS OP DRIEHOOG-ACHTER; ZET EEN GEIT OP HET BALKON VOOR EEN LANDELIJKE TOUCH

in de slaapkamer tot aan de haakjes voor de handdoekjes in de wc. Gevolg is dat we nu in een soort Jan des Bouvriachtige nachtmerrie dreigen te geraken: alles wordt wit, omdat er niets door de stemrondes heen komt. We leven straks in een vastgoedvrieskist.

Goed, waar ik je dus voor wil waarschuwen, mocht jij of iemand in je omgeving het plan hebben te gaan (ver)bouwen: Doe. Het. Niet. Het was mijn droom om ooit een vrijstaand huisje te bouwen (geiten in de achtertuin, schommelstoel op de veranda, dat werk), maar inmiddels kom ik daarvan terug. Sterker nog: ik overweeg ons huidige, redelijk simpele verbouwproject op Funda te zetten om er maar vanaf te zijn. Niks mis met blijven wonen in een huurhuis op driehoog-achter, zet gewoon een geit op het balkon als je een landelijke touch zoekt. En als je tóch zo dapper bent om wel een huis te verbouwen: laat alsjeblieft je vriendin de planning, schoonmaak en indeling regelen. Dan is de kans groter dat aan het eind van de rit je hoofd nog aan je romp zit.

*Onze Wendy leidt je - geheel belangeloos - door het mijnenveld dat de man-vrouwrelatie heet te zijn.*